

Mutlu Olmak Mutlu Etmek

– KARAM-41 · 11 Mart 2015

Ne zaman insanlardan hak etmediğim kötü bir muamele görsem kendime sitem eder; "eğitimci olarak örnek insan yetiştirememişiz" diye hayıflanırım.

Demek ki okullar/eğitimciler; "bireyi yeterince hayata hazırlayamamakta. Toplumla karşı sorumluluk duyan, kendilerini mutlu kılacak, toplumun da mutluluğuna katkıda bulunacak insanları yetiştirememekte" diye kendime sitem ederim.

Ya da okullar/öğretmenler, bu uğraşta basından, sivil toplum kuruluşlarından, anne babalardan yeterli desteği göremiyorlar.

Herkes değerlidir ve iyi muamele görmeyi hak etmektedir elbette. Makamına, eğitimine, menşesine, diline, dinine zengin ya da fakir olduğuna bakılmadan, sadece insan oldukları için değerli görülmelidir bireyler.

Hatta hayvanlara, bitkilere, doğaya karşı da anlayışlı koruyucu, kollayıcı, sevgi ile bakmamız gerekmez mi?

Bu yüzden insan ilişkilerinde, birbirimize karşı daha nazik, hoşgörülü, yardımsever, anlayışlı ve güler yüzlü olmak durumundayız sanırım.

Birçoğumuz herhangi bir iş takibinde; hak etmediğimiz muamelelere maruz kalarak, üzülmekte, kırılmakta ya da kızmaktayız zaman zaman. Bu kötü muameleyi yapanlar da, katlananlar da bizim insanımız değil mi?

Günümüzün şartları elbette ki sıkıntılarla dolu. Fakat gittikçe artan; öfke, kötümserlik, hoşgörüsüzlük, alınganlık, hazımsızlık vb. sadece bunlara bağlanamaz elbette ki.

Aday öğretmenlerin kursunda şöyle bir ödev vermiş: "Yarın sabah kurs merkezine gelirken tanımadığınız insanlara; merhaba, günaydın nasılsınız, iyi günler şeklinde hitapta bulunun. Derste intibalarınızı değerlendirelim" demiştim. Herkes bunları hemcinsine söylesin diye de ihtiyatlı olmalarını söylemişim.

İşte alınan benzer cevaplar:

-Affedersiniz beni birisiyle mi karıştırdınız?

-Pardon kamera şakası mı?

-Bir dakika, sizin maksudunuz ne?

-Sana ne benim iyi günümünden.

-Deli mi ne.

Kaldı ki bu hitapları bir erkek, bayana söylese idi daha vahim karşılık duyabilecekti eminim.

Bu temennileri alanlardan bazıları da işin şaka olmadığını anladığında, "Hayret bu zamanda böyle insanlar hala var mı?" şeklinde şaşkınlıklarını belirtmişlerdi.

Bütün bunların sebebi nedir dersiniz? Elbette ki güzellikleri unutmamız. Yüreğimizdeki sevgi, hoşgörü ve merhametin küllenmesi. İnsanların kalbi cevher aslında. Parlatıldığında ne mükemmel pırlantaların çıkabileceğini unutmamak gerek.

Geçen gün bir alış-veriş merkezinde kalabalıktan dolayı birisine çarptım. İkimiz birden "affedersiniz"

diye atıldık. Tebessüm ederek uzaklaşırken mutlu oldum. Çünkü ufak bir kaza pozitif bir duygu oluşturmuştu ikimizde de. Birbirimize kızsak neyi çözecektik ki? Çünkü kazanın haklısı yoktu ortada. Önemli olan hoşgörü sınırimızı geniş tutmak, olaylara iki yönlü bakabilmek sanırım.

Kaza yapan araç sürücülerine kimi kez rastlarız. İkisi birden levyeyi kaparak öfkeyle birbirlerine saldırırlar. Elbette ki birisi suçlu olabilir. İşi medenice polise bıraksalar ne olur. Böyle yapanlar da var elbette.

Diyeceğim o ki, toplumun her katmanında bu tür hoşgörü, tolerans, yardımlaşma ve tebessümün olması beklenir.

Çalışan, müşteriye nazik olsa, işini keyfi uzatmasa, kendisine bir başkasının muamele etmesini istediği gibi davransa. Müşteri de anlayışlı, sabırlı olgun olsa. Daha az stresli ve daha çok mutlu olmaz mıyız?

Aynı durum ast üst ilişkilerinde de sürdürülebilmelidir elbette.

Bütün bunları yazmamın nedeni Devlet Hastanesi'nde yaşadığım beni oldukça mutlu eden bir olaydır.

Kalp grafiği (EKG) bölümünde iki memura rastladım:

O kadar işlerini benimsemişler ki. Hastalarla yakinen, tebessümle, kibarca ilgilendiler. On dakikada büyük bir kalabalığın grafiği çekildi. Kızmadan, bekletmeden, gücendirmeden, sabırla, anlatarak, yardım ederek.

Herkesin sorununu çabucak çözdüler. Kendilerini gıpta ile izledim, teşekkürlerimi ve takdirlerimi bildirdim. Bu yazıma vesile oldukları için tekrar kutluyorum.

Eğitimin amaçlarından biri de; "kendilerini mutlu kılacak ve toplumun mutluluğuna katkıda bulunacak bireyler yetiştirmek" değil midir?

Gelin insanımızın yüreğinde var olan engin sevgiyi ortaya çıkaracak kıvılcımlara vesile olalım.

"Ne olursan ol yine gel" diyen Mevlana'nın, Bir kez gönül yıktın ise, Bu kıldığın namaz değil. Yetmiş iki millet dahi, Elin yüzün yumaz değil" diyen Yunus'un, "Hiçbir milleti ve insanı ayıplamayın." , "İncinsen de incitme !" diyen Hacı Bektaş'ı Veli'nin gösterdiği yolda yürümeye gayret edelim.

Göreceksiniz o zaman tarihimizde eşsiz örnekleri görülen, inanılmaz güzellikleri hep beraber yaşayacak, daha da mutlu olacağız.

Sevgiyle kalın...